

márním rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. listopadu 1899 praes. čís. 486, kniha judikátů čís. 144 (Gl. U. n. ř. čís. 735) uznána též přípustnost soudní exekuce pro nedoplatky na příspěvcích k dělnické úrazové pojišťovně a k nemocenským a bratrským pokladnám, ačkoli, i pokud o tyto platy jde, dotyčné zákony stanovily, pokud se týče stanoví, že se vymáhají exekucí politickou. Stačí poukázati na důvody onoho plenisimárního rozhodnutí (srovnej též výnos min. obchodu ze dne 4. ledna 1909, čís. 21.337 ex 1908 uveřejněný ve věstníku min. práv z roku 1909, str. 28, Dr. Heller: Kommentar zur Gewerbeordnung, z roku 1912 str. 1349). Dovolacímu rekursu a návrhu v něm obsaženému na povolení exekuce pro dlužné příspěvky (náklady) společenstevní nebylo však vyhověti proto, že exekuční návrh nekryje se, co se týče povinného, s exekučním titulem, s výkazem nedoplatků, na jehož základě se za exekuci žádá. Kdežto výkaz nedoplatků zní na »Fachgenossenschaft der Raseure, Friseure und Perückenmacher« v F., žádá se v návrhu exekuce proti »Genossenschaft der Raseure, Friseure und Perückenmacher« v F. Pro tento nesouhlas návrhu s exekučním titulem bylo návrh na povolení exekuce zamítnouti a nepochybil rekursní soud, zamítnuv jej, byť i z jiného důvodu.

Čís. 8380.

Pokud stavební dvůr neslouží výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku ve smyslu zákona o přímých daních osobních.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, R I 746/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřiznal soud první stolice přednostní pořadí pohledávce okresní nemocenské pokladny na zadrželé příspěvky. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stížnost okresní nemocenské pojišťovny obrací se proti tomu, že k její pohledávce nebylo přihlíženo, poněvadž první soud má za to, že přihlášené pohledávce nepřísluší přednostní zástavní právo, na které si činí nárok. Podle § 173 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. požívá pojistné s příslušenstvím přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek v řízení exekučním, konkursním a vyrovnacím. Věcné ručení jest založeno ve prospěch výdělkové daně ve smyslu § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., kteréžto ručení by zde přicházelo v úvahu k posuzování tohoto přednostního práva. Podle dřívějšího zákonodárství bylo zapotřebí, by nemovitost, na které se požaduje zástavní právo, byla výlučně a nebo převážně věnována podniku a k tomu schválně zařízena. Nyní požívá zástavního práva na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku dani podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí. V odhadním protokolu jest ovšem uvedeno, že vložka

čís. 1236 jest stavebním dvorem firmy G. Při rozvrhovém roku bylo toto udání odhadním komisařem doplněno tak, že veškeré kolny v této vložce jsou používány firmou »F.« a že v době odhadu v kolně byly součástky lešení a to bezcenné, jako stará prkna. Jiného zařízení na parcele nebylo. Prvý soud z toho podle názoru rekursního soudu právem odvozoval, že nemovitost k provozování živnosti schválně není zařízena a že ani v době odhadu nesloužila provozování výdělečného podniku. Pro nedostatek těchto předpokladů nemohla však býti přihlášená pohledávka přikázána v přednostním pořadí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka nenapadá právní názor rekursního soudu, že podle § 173 zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. požívají nedoplatky pojistných příspěvků k okresní nemocenské pokladně přednostního práva jen s omezením § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., ale vytýká, že jest nesprávným mínění, že nemovitost, o níž jde, k provozování živnosti není zvlášť zařízena a že ani v době odhadu nesloužila k provozování výdělečného podniku. Než výtku tato není důvodna již vzhledem k tomu, co při rozvrhovém roku ohledně vložky čís. 1236 bylo uvedeno odhadním komisařem, že totiž veškeré kolny jsou používány firmou a že v době odhadu v kolně byly jen součástky lešení a to bezcenné, jako stará prkna, a že jiného zařízení na parcele nebylo. Usuzovaly-li z toho nižší soudy, že pozemek nesloužil výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, dlužno s tímto jejich názorem souhlasiti, třebaš šlo o stavební dvůr, to tím spíše, ana stěžovatelka ve svých přihláškách ani netvrdila okolnosti svědčící o opaku (§§ 210, 214 ex. ř.). Že firma H. jiného stavebního dvoru nemá, jest nedovolenou novotou, a že parcela, o níž jde, této firmě sloužila k účelům výdělkovým, jest nerozhodno, pokud nebylo tvrzeno a dokázáno nebo patrné ze spisů (§ 210 ex. ř.), že provozování výdělečného podniku sloužila výlučně nebo převážně. Okolnost, že podle § 170 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. ručí za pojistné spolupodnikatelé, a dílčí podnikatelé společně a nedílně, nepadá zde na váhu, neboť nejde o toto ručení, nýbrž o přednostní právo uplatňované stěžovatelkou.

Čís. 8381.

Ve sporu o vydání uschované věci není schovatel oprávněn uplatňovati nárok na úschovné námitkou zadržovacího práva, nýbrž může se nároku toto domáhati jen žalobou.